

д. Бајолићани су настањени у Мантови, Бресцији, Боргаму, око Милана и у Рамагни, а има их у свему око 200.

е. Катарска црква у марки Виценза броји око 100 слѣдбеника.

ф. Малобројни су катарии у Тоскани и у Сполету, има их око 100.

г. Француских катара има у Вером и у Ломбардији, свега око 150.

х. Француских катара у Алби, Toulouse и Carcassonne, заједно с остацима растелене катарске цркве у Агену, има око 200.

9. Константин Михаиловић из Островице (XV век)

Михаило из Островице или Константин Михаиловић, родио се 1430. године или 1431. у Островици (Рудник), рударској вароши у којој су Саси и Дубровчани имали јаку аутономију. Као турски јаничар и јаничарски официр Михаиловић је учествовао у опсади београда 1456. године и доводио на Влашку, Мореју, Узун Хасана, Трапезунт и Коначко на Босну. Султан га је поставио за диздара Хрвојева града Звечаја, најистакнутије тврђаве према најачем противнику краљу Матији.

У Угарској се Михаиловић вратио на стару веру и рано иселио из ње. Био је веран властелин деспота Бурђа, а као такав мрзео је Хуњадија и његовог сина. Отишао је у Чешку. Био је полски погранични официр, јер је његов рукопис нађен у Бердичеву у јужној Русији, дакле на граници између Турске и Пољске. Његово дело *Јаничарева успомене* или *Турска хроника* писано је између 1490-1492. године. Не зна се где је умро. Интересантна су његова казивања о Босни уочи и за време њезина пада под Турке.

9.1. Михајло с Островице о Босни

Како је босански краљ Томаш послао цару Махомету посланство за примирје и како је од овога преварен, ухваћен и посечен био, а после како је краљ Матијаш освојио два града

“У то време је босански краљ Томаш молио од цара Махомета примирје на 15 година. А цар одмах је послао по војску да буде готова и да иде к Дренопољу, али нико није знао куда хоће да се крене с овом војском, а посланици босанског краља морали су чекати на одговор. А и ја не знајући зашто се та сва војска окупила, тада сам се случајно нашао у једном подруму у царском двору, у ком су били дворски новци и благо и то тим поводом што је мом млађем брату била препоручена сва благајница, да он отуд никуд не иде. Како је он сам био буде му тескобно, зато отишао сам к њему, али одмах за мном уђу у комору највиши царски саветници Махомет-паша и Исак паша, само њих два. Кад је то мој брат опазио рече ми то, а ја како више нисам могао из оне коморе се извући а да ме не опазе, сакријем се иза сандука, а кад су они дошли мој брат простро им је ћилим и они седоше један до другог и почеше се саветовати, што се босанског краља тиче. Тада рече Махомет-паша: “Како нам ваља учинити, шта ће се одговорити босанском краљу?” Исак-паша одговори му:

“а како друкчије, даћемо му примирје за 15 година, па ћемо онда не губећи времена поћи за њима, јер ако друкчије учинимо нећемо моћи никако задобити босанску земљу, јер је та земља брдовита, а к томе имаће и угарског краља у помоћ па и Хрвате и другу господу, па ће се тако приготовити, да им после нећемо ништа моћи учинити. Зато дајте им примирје да они могу отићи одавде у суботу а ми ћемо за њима поћи у среду, па ћемо доћи до Стинце (Ситнице) близу Босне, а отуд још нико неће знати, куда се цар мисли окренути”. И тако тај савет закључише па изађоше напоље из тог подрума и одоше цару. После тога у четвртак у јутро, обрекао им је примирје на 15 година тако као што су искали, и то да се правремено и верно одржава. А ја сутрадан к њима у њихов конак и рекао сам им: “Мила моја господо, имате ли примирје с царем или немате?”-а они одговореше ми овако: “Хвала господу Богу све смо угодили онако, као што смо жељели”. А ја им рекох: “На моју веру, немате ви никаквог примирја”. Старији од тих посланика хтио је од мене још више да испита, али млађи није му дао, држећи да ја себи само шалу од њих правим. После тога питао сам их: “А кога ћете ви дана одавде одлазити”, а они одговореше, у суботу, а ја им рекох: “А ми ћемо за вама поћи у среду и то све до Босне, ја вам истину кажем памтите ви то”. Али су се они томе смејали, и тако ја после тога опет отидем од